

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Bài thứ 9

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã kết thúc phần trao đổi cùng đồng học với chủ đề: “Hạnh phúc là gì? Làm thế nào để có hạnh phúc?”.

Bây giờ trước khi chuyển sang phần giảng giải của Tiến sĩ Thái, tôi xin ôn lại những nội dung chính của bài giảng hôm trước để bạn có thể nhớ lại.

Vâng ạ, chúng ta đã chuyển sang phần thứ hai: “Giáo dục đạo đức là đường đến hạnh phúc”, và chúng ta đang học chương I: “Gia đình muốn hạnh phúc phải giáo dục đạo đức cho con cái”. Chúng ta đã học các nội dung sau:

Thứ nhất: Hạnh phúc là gì?

Chúng ta cứ nói đến hạnh phúc, nhưng hạnh phúc là gì hả các bạn? Là tâm hoan hỷ, an lạc.

Thứ hai: Vậy làm thế nào để có hạnh phúc?

Là do chọn lựa đúng. Cuộc sống từng giây từng phút đều đang chọn lựa. Đây chính là những chọn lựa mang tính thời điểm.

Thứ ba: Trong cuộc sống có những chọn lựa nào? Có ba loại, đó là: Chọn người, chọn việc và chọn vật.

Trong đó chọn người là quan trọng nhất. Đối tượng chọn người là ai? Ngay từ nhỏ đã phải chọn bạn đúng, trưởng thành là phải chọn vợ, chồng có đạo đức, rồi trong công việc phải chọn người lãnh đạo nhân từ.

Vậy chọn việc, chọn vật có quan trọng không? Có chứ. Ví dụ chọn nghề nghiệp chẳng hạn, rồi chọn vật, ví dụ chọn thức ăn, bạn chọn loại thức ăn nào cho sức khỏe tốt.

Bao trùm lên cả 3 loại chọn lựa trên là chọn lựa nhanh chậm và khinh trọng. Cụ thể, trong khi chọn lựa để ra quyết định bạn phải biết cái gì cần làm trước, cái gì làm sau, đây chính là chọn lựa nhanh chậm, hoặc cái gì quan trọng hơn thì chọn trước, cái gì ít quan trọng hơn thì làm sau.

Thứ tư: Bên trên đã nói về chọn lựa mang tính thời điểm, vậy chọn lựa mang tính lâu dài cho cả cuộc đời là gì? Là giáo dục con cái.

- Phương pháp giáo dục là gì? Thân giáo - tức là lấy mình làm gương.
- Nội dung giáo dục là gì? Là dạy trẻ thái độ làm người và thái độ làm việc.

Nhưng khi chúng ta dùng thân giáo để giáo dục trẻ, thì cũng chính là từng giây từng phút chúng ta đều đang tìm cách chọn lựa đúng. Cho nên nói chọn lựa thời điểm và chọn lựa lâu dài tuy hai mà là một.

Và cuối cùng chúng ta đã đi đến kết luận: ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC LÀ CHỌN LỰA ĐÚNG. Cho nên khó nhất của đời người không phải là phấn đấu mà chính là chọn lựa.

Vâng, thế có người bảo tôi thấy rằng muốn cuộc đời con cái hạnh phúc chỉ cần chúng nó học tập tốt là được, chứ đạo đức “có mài ra mà ăn được đâu”, chỉ có bằng cấp cao thì mới có thể có việc làm tốt, có việc làm tốt thì có thu nhập tốt, và tiếp đến là có vị trí tốt.

Thu nhập tốt, vị trí công tác tốt chẳng phải là chúng đã có cuộc sống đầy đủ hạnh phúc rồi sao? Và sau đó, bố mẹ cũng sẽ được mát mẻ mát mẻ, được nhờ cậy cho đến hết đời, mà có phải chỉ riêng bố mẹ được nhờ đâu? Người xưa chẳng có câu “một người làm quan cả họ được nhờ” là gì?

Hôm nay chúng ta sẽ học đến mục III:

III. “HỌC VỊ CAO” CUỘC SỐNG CÓ HẠNH PHÚC?

[Mục này gồm những nội dung sau đây:

- 1. Hướng tới học vị cao là hướng tới đâu?*
- 2. Kết quả của “Chủ nghĩa học vị” là gì?*
- 3. Học vị cao liệu có được lãnh đạo tin dùng không?*

Chúng ta bắt đầu đi vào nội dung thứ nhất]

III-1. Hướng tới “Học vị cao” là hướng đến đâu?

Là hướng đến “Danh, Lợi”

[Đến đâu hả các bạn? Nói một câu cho nhanh nhé: Là hướng đến “Danh, Lợi” mà thôi. Vì sao nói thế?

Có phải rằng bạn mong muốn con bạn được điểm tốt này. Thế rồi bạn mong muốn, bạn hy vọng rằng nó sẽ có một cái bằng cấp loại xịn, để rồi nó sẽ kiếm được nhiều tiền, có đúng không ạ? Đây là lợi.

Và thứ hai là: Đấy, con tôi, tiến sĩ đấy. Bản thân nhà mình cũng oách cơ, thế rồi con mình cũng oách, cho nên phần lớn là đều hướng vào danh, lợi. Như Liễu Phàm Tứ Huấn Hòa thượng giảng, không có mấy ai nghĩ đến chuyện là học để hy sinh phụng hiến cả.

Cho nên cả đời vẫn không thể thành tựu được đức hạnh học vấn của mình, mới suốt đời này đời khác làm phàm phu luân hồi.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng:]

Chúng ta phải bình lặng mà suy xét: Ngày nay chúng ta hướng trẻ nhỏ đi trên con đường của số điểm. Xin hỏi chúng sẽ đi đến đời sống như thế nào? Bạn có thể nhìn thấy được hay không?

Bạn mong muốn thúc đẩy chúng đi trên con đường này thì bạn cũng phải tường tận. Chúng ta đang đẩy trẻ nhỏ đi về hướng nào? Danh, lợi.

2. Kết quả của chủ nghĩa học vị là gì?

Liệu có phải như các bạn nghĩ hay không? Có học vị cao, đồng nghĩa với có việc làm tốt, có thu nhập cao, chúng sẽ có cuộc sống hạnh phúc, rồi chúng sẽ báo hiếu cha mẹ chúng. Liệu có phải như các bạn nghĩ như vậy không ạ? Không phải!

Thứ nhất: Chúng sẽ không hạnh phúc vì chúng thường phiền não

Vì sao chúng lại thường phiền não ạ? Vì chúng luôn sợ được sợ mất và chính vì vậy mà chúng luôn muốn đạp lên người khác để giành phần được cho mình. Cho nên cuộc sống của chúng làm gì có sự an vui.

Hậu quả thứ nhất: Chúng luôn sợ được, sợ mất

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các vị phụ huynh! Tôi cũng là sản vật của chủ nghĩa học vị. Quý vị có nhận thấy được không? Các vị thật quá nhân từ, không muốn tổn hại tôi ngay trước mặt.

Tôi chính là sản vật của chủ nghĩa học vị. Tôi còn nhớ khi tôi đang học trung học, lúc đó chỉ thi được 98 điểm, khiến tôi khóc hết đến nửa ngày.

Vì sao vậy? Bởi vì lúc đó muốn là học sinh ưu tú thì phải 100 điểm, cho nên nếu kém hai điểm, thì tôi như không được ghi vào danh sách ưu tú. Không được học sinh ưu tú thì phải làm sao đây? Đời tôi kể như tiêu rồi.

Thực tế có nghiêm trọng như vậy không? Không!

Nhưng tôi lại cảm thấy nghiêm trọng đến như vậy. Quý vị xem, chúng tôi vừa mới lên trung học, mà cái tâm sợ được sợ mất đã nghiêm trọng đến như vậy rồi.

Một đứa nhỏ sợ được sợ mất cả đời này có được hạnh phúc không? Không thể, vì thường hay phải phiền não chuyện này chuyện nọ.

[Đó, hướng con đến học vị cao không được hạnh phúc mà thường xuyên phiền não vì luôn sợ được, sợ mất. Vì hướng con đến học vị cao tức là hướng đến danh và lợi.]

Thứ hai: Chúng luôn muốn đập lên người khác

Chủ nghĩa học vị là chỉ nghĩ đến số điểm của chính mình, muốn đập lên người khác.

Cho nên đáng lẽ tôi phải có tâm huyết như Phạm Trọng Yêm là: **“Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc”**, có nghĩa là gì ạ? (Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ).

[Thái Thượng Cảm Ứng Thiên dạy: “Khi phải chia chác đồ vật thì nhường người phần nhiều, giữ cho mình phần ít”. Nhưng mà mình thì sao ạ? Chia chác đồ vật thì nhường người phần ít, còn mình phần nhiều. Cho nên làm sao có thể phát được cái tâm là “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc”. Bạn phát được cái tâm này mới chính là hợp với đại đạo, thì tất cả thiên địa quỷ thần đều cung kính bạn, thì chắc chắn bạn sẽ được hỗ trợ, chắc chắn bạn sẽ thành công. Còn nếu bạn phát cái tâm mà chỉ vì danh lợi cho mình thôi, thì đây là đi ngược với đại đạo, rất khó thành công. Còn nếu có thành công thì Hòa thượng bảo đây là gì ạ? Đúng rồi! Phước từ trước rồi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tôi nghĩ lại khi còn đi học trung học, khi thầy giáo vừa trả bài kiểm tra là tôi lướt nhìn sang người khác xem bao nhiêu điểm. Nếu như được điểm cao hơn tôi, thì trong tâm tôi rất là khó chịu, mặt mũi nhăn nhó thật khó coi. Nhân cách như vậy có được hạnh phúc không? Chúng ta phải suy xét.

[Chính vì cái tâm được mất này mà ngày trước tôi kể với bạn là khi tôi còn học lớp 7, chỉ vì cái cô bạn cô ấy học giỏi hơn mình, thế là xúi con nhà chủ nhà : “Ru nó đi bắt cua đi”, để chúng nó không có thời gian học, để cho mình có thời gian mình học để còn cao điểm, hơn vị kia. Đây là tâm sợ được sợ mất, đây là tâm đố kỵ, đây là tâm muốn đập lên người khác. Nhưng ngày đấy thì làm gì mà mình được học, nên mình không biết, mình cứ như thế thôi.

Bạn thấy không ạ? Ứ mưu, ử mẹo từ nhỏ để có thể đập lên người khác. Đây chính là hậu quả thứ nhất của chủ nghĩa học vị là làm cho cuộc sống của trẻ không còn an vui, chúng thường phiền não vì lo được lo mất.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp về:

Hậu quả thứ ba: Chính là năng lực tiếp xúc không có]

Tôi nhớ lại khi tôi tốt nghiệp đại học, thành lĩnh trong cửa tiệm nọ gặp một người bạn lúc trung học, mỗi lần thi anh ấy đều hạng nhất. Trong ấn tượng của tôi, anh ấy là hạng nhất trong lớp giỏi. Vì thời gian dài đều là vui đầu ở trong đồng sách, nên khi anh ta tốt nghiệp đại học, năng lực tiếp xúc với người của anh ta rất kém.

Vừa nói đến kinh nghiệm làm việc trong xã hội thì anh ấy liền run lên, anh ấy nói:

- Con người sao mà khủng khiếp vậy? Tôi cảm thấy rất sợ khi tiếp xúc với họ.

[Suốt ngày bạn vui đầu con bạn vào chủ nghĩa học vị. Thế là hai cái cặp kính này cứ ngày một to lên và ngày một dày lên. Trong khi đấy thì cái năng lực tiếp xúc ở ngoài rất là kém.

Đây ạ! Năng lực tiếp xúc thấp, khi mà năng lực tiếp xúc thấp thì tôi đã từng kể với bạn đấy ạ, con của một vị hiệu trưởng của một trường phổ thông danh tiếng ở trong Hà Nội. Hai ông bà có mỗi một người con trai học giỏi, học đến tiến sĩ toán ở Mỹ cơ mà. Sau đấy thì yêu một cái cô người mẫu, được một thời gian thì cô ấy bỏ. Sau khi cô ấy bỏ thì anh chàng bị trầm cảm và bây giờ thì bị thần kinh.

Đấy là kết quả của chủ nghĩa học vị đấy. Bạn vui đầu con bạn vào chỉ có học thôi, cái năng lực tiếp xúc rất là kém, nên khi ra đời vừa gặp những cái cái tiếp xúc là cạm bẫy, bạn vướng liền. Khi vướng thì lại không biết cách xử lý, thì cuối cùng là tự ôm tất cả những cái phiền não, những cái đau khổ ấy vào người, và cuối cùng thì dẫn đến là trầm cảm, rồi bây giờ là bị thần kinh.]

Quý vị xem năng lực tiếp xúc với người của anh ấy rất thấp.

[Hậu quả thứ tư: Tâm lòng bao dung không có]

Cũng như vậy, tấm lòng bao dung người khác cũng không có được hình thành. Đời sống của anh ấy như vậy thì không thể nào có được hạnh phúc.

[Hậu quả thứ năm là: Bản thân không dễ tìm việc làm]

[Vì sao thế? Vì chúng không biết cúi xuống.]

Chúng ta cùng nhau suy xét: Chúng ta đẩy trẻ nhỏ đi trên con đường chủ nghĩa học vị, khi chúng ra trường có thể lấy được tiến sĩ, thạc sĩ rất nhiều.

Xin hỏi mức độ thất nghiệp nhiều nhất là học vị nào?

[Đại học, tiến sĩ, thạc sĩ là thất nghiệp nhiều nhất.]

Hiện nay tốt nghiệp trung học thì không thấy thất nghiệp, vì sao vậy? Lao động, rửa bát, quét dọn, họ chấp nhận làm, cho nên họ không bị thất nghiệp. Trái lại tốt nghiệp đại học, thạc sĩ, cảm thấy mức lương đó quá thấp nên không muốn làm.

[Không dễ gì tìm được việc làm vì bản thân không chịu cúi xuống. “Đã học được một cái bằng đến như thế này rồi mà lại bảo ta đi làm những cái việc ấy à? Còn lâu nhớ, quên đi!” Và cuối cùng kết quả là gì? Thất nghiệp thôi, và kết quả thứ hai thất nghiệp là gì? Là ăn bám vào bố mẹ thôi. Ăn bám, càng như thế thì về sau càng cái gì ạ? Cái năng lực tiếp xúc không có, cái tấm lòng bao dung cũng không có, thì cuối cùng là đến khi mà, như thầy Thái nói là khi mà các bạn ra đi rồi thì con các bạn làm sao ạ? Thầy Thái bảo là “đi ăn xin”. Các bạn có nhớ câu chuyện Tiêu Hà thầy Thái kể về sau không ạ? Vì nó không biết làm cái gì cả.]

Các bạn, xin hỏi đại học, thạc sĩ đã cho đưa nhỏ thái độ gì? Không thể cúi xuống. “Nhân sinh” phải có thể cúi xuống thì mới có thể vươn lên.

[Cũng một câu chuyện đã từng chia sẻ với các bạn. Ở một cửa hàng hoa tôi từng đến mua, con gái của cái chị cửa hàng hoa đấy là học thạc sĩ ở Anh về, bằng tuổi cư sĩ Hằng, bây giờ vẫn không có việc. Vì không chịu nhận vào làm những cái việc gọi là kém với cái sức của ta, hoặc kém với cái trình độ của ta, bôi nhọ nhau quá, thà không làm thì thôi. Và đến bây giờ cô con gái ấy vẫn không có việc. Học thạc sĩ ở Anh về.]

Đấy nhé, bản thân không dễ gì tìm được việc, bởi vì không chịu cúi xuống. Tiếp tục là đến là

Hậu quả thứ sáu: Lãnh đạo cũng không dùng]

Tốt! Hiện tại mỗi năm học sinh tốt nghiệp đại học số lượng rất là nhiều. Thế nhưng có rất nhiều người đang thất nghiệp, có hay không vậy?

Chúng ta cùng nhau suy xét một chút: Đây là “nhân tài” được bồi dưỡng hơn mười năm, nhưng khi ra trường thì không dùng được. Mặc dù học sinh tốt nghiệp ra trường rất nhiều, nhưng các vị nếu như có bạn bè làm giám đốc doanh nghiệp, chủ quản của công ty, thậm chí là chủ quản cơ quan nhà nước, bạn hãy thử hỏi họ câu này xem:

- Thanh niên hiện tại có phải là nhân tài thật sự hay không?

Họ sẽ trả lời thế nào? Họ sẽ nói với bạn là:

- Không tìm được nhân tài.

Máy móc giáo dục vẫn luôn sản xuất ra, *[sản xuất ra cái gì ạ? Toàn thực sĩ, tiến sĩ]*, nhưng rốt cuộc thì các xí nghiệp vẫn cảm thấy không dùng được.

[Tôi nói là các trường đại học đấy ạ, “sản xuất” mà, cũng là sản xuất nháy nháy, sản xuất ra liên tục, cứ ra lò suốt thực sĩ, tiến sĩ nhiều vô kể, đừng nói cử nhân nữa, nhưng rốt cuộc thì các xí nghiệp vẫn cảm thấy là không thể dùng được.]

Tại sao lãnh đạo lại không dùng được?]

Thứ nhất: *Vì không biết làm người, không sống hòa thuận được*

Các vị phụ huynh, nếu quý vị nói với con của mình:

- Con chỉ lo thi cử là đủ, việc nhà con không cần phải làm. Cứ thế mà đi lên, sau khi tốt nghiệp đại học rồi, bảo đảm con có một đời sống mỹ mãn.

[Các bạn có nói thế không ạ?]

Có phụ huynh nào đưa ra tiêu chuẩn này với con của mình không?
Quý vị sẽ bị thất vọng đấy.

Hoặc là dường như bạn nói với chúng:

- Chỉ cần con đi học cho tốt thì về sau cuộc đời con sẽ thuận buồm xuôi gió.

Liệu có như vậy không? Không thể có việc này!

[Đấy, cái việc mà chỉ cần học thì về sau cuộc đời thuận buồm xuôi gió thôi.]

Hiện tại không có!

Ngày xưa có hay không? Ngày xưa cũng không có.

Dù hôm nay chúng tốt nghiệp đại học rồi, nhưng nếu như chúng không biết cách làm người, không biết sống hòa thuận với người thì cơ hội tốt này cũng sẽ vượt mất ngay trước mặt chúng.

[Rất nhiều nhà ở nông thôn đều nói một câu rằng là “hy sinh đời bố để củng cố đời con”, bán hết tất cả mọi sự để cho con được học đại học, rồi để cho con học cao học.

Dưới vòm trời này ai là người, ai là người gì ạ? Khờ nhất?

Mẹ!

Bạn tha hồ nói với mẹ những lời ngon ngọt:

Ngày hôm nay : “Mẹ cho con tiền con đi học tiếng Anh nhé!”. “Ừ, để mẹ cho”.

Ngày mai: “Mẹ cho con tiền để con mở công ty nhé!”. “Ừ, để mẹ cho”.

Ngày kia: “Mẹ cho con tiền để con đi học yoga”, đấy ạ, “để cho con thế này thế khác nhé”.

“Mẹ cho con làm ca sĩ nhé”...

“Ừ, để mẹ lo cho”.

Mẹ thì không có tiền, nhưng việc gì cũng để lo cho con, nhưng cuối cùng thì đến khi mẹ già thì sao ạ? Thì đến lúc đấy mẹ bảo một câu rằng là:

- Hôm nay mẹ về với các con, ăn cơm với các con nhé!

- Thôi, con bận lắm mẹ ạ, để khi khác đi!

Thế rồi đến khi mẹ ốm thì lại bảo sao?

- Con nhiều việc lắm mẹ ạ.

Vậy thì con ở đâu khi lúc cha mẹ cần con nhất? Cho nên dưới vòm trời này ai là người khờ nhất? Mẹ là người khờ nhất vì cái tấm lòng bao dung đấy. Không phải không biết, mà là hy sinh tất cả cho con.

Vì sao chúng tôi tốt nghiệp đại học rồi chúng lại không biết cách làm người? Bởi vì chúng tôi có được học đạo đức đâu. Cho nên chúng tôi không biết cách làm người. Mà đã không biết cách làm người thì chúng tôi không thể nào hòa thuận được với người, bởi vì hở ra là chỉ có lợi mình hại người, tính toán chi li. Thế rồi có một tí bằng cấp thì, ví dụ được phân về một cơ quan, thì phân việc này không làm, đặc biệt là công chức, đẩy cho những đứa khác làm. Xong rồi tự vỗ ngực nghĩ rằng: “Ta không ở đây thì ở chỗ khác, cái bằng của ta, rồi cái tiếng Anh của ta...”, rồi thế nọ thế kia.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thứ hai: Là vì chúng tôi không có trách nhiệm

Hoặc nếu quý vị lại nói với con mình rằng:

- Chỉ cần con học thẳng lên, các việc khác không cần phải làm.

Vậy thì trẻ nhỏ sẽ có một thái độ kém khuyết, kém khuyết cái gì? Chính là trách nhiệm.

[Chả phải làm gì cả, tất cả bố mẹ lo hết rồi, con chỉ việc học thôi]

Một đứa nhỏ có trách nhiệm thì chúng mới chịu gánh vác. Đàng này quý vị lại nói với chúng “Cứ học thẳng lên trên thì tốt rồi”. Cho nên chúng đi học là vì cái gì? Xem mặt của cha mẹ, cứ như vậy mà học. Đứa trẻ này so với đứa bé hiếu thảo thì hoàn toàn không giống nhau.

[Bố mẹ cứ đẩy vào học vị, nó cứ xem mặt cha mẹ, hôm nay báo điểm 10 thì chắc chắn cha mẹ nở nụ cười tươi. Đứa trẻ này so với đứa bé hiếu thảo thì hoàn toàn không giống nhau.]

Vì sao không giống nhau?]

Đứa bé có tâm hiếu thì chúng phải để cho cha mẹ yên lòng, chúng hy vọng về sau có thể làm cho đời sống của cha mẹ tốt hơn. Cho nên chúng không ngừng nâng cao năng lực cùng đức hạnh của chính mình. Đứa bé như vậy sẽ phát triển rất tốt.

[Nếu nó có hiếu tâm thì nó phải biết báo hiếu cha mẹ chứ, cái bài “Nợ suốt đời, nợ mẹ suốt đời một lời xin lỗi”, bạn có nhớ được điều này không? Hay là cái lễ tri ân hôm đám cưới cư sĩ Trung các bạn quên hết rồi? “Con nợ mẹ một lời tạ ơn, cả cuộc đời mẹ dành cho con. Có lẽ chẳng thể nào trả nổi công sinh thành. Nợ suốt đời một lời xin lỗi”.]

Có lúc nào bạn thường xuyên cảm thấy như thế không? Hay là bắt đầu ra một cái là, nào là danh, nào là lợi, nào là công việc mà quên hết tất cả. Cái điều cần phải đối với cha mẹ “Dưỡng phụ mẫu chi thân” trước đã, phải lo cho cha mẹ từ các việc sinh hoạt cho đến việc ốm đau, thuốc thang. “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” là bạn phải làm sao cho tâm cha mẹ bạn được yên ổn, an vui. Cuối cùng mới là “Dưỡng phụ mẫu chi chí”. Bạn đẩy con bạn về chủ nghĩa học vị, cuối cùng nó chỉ biết có nó thôi.

Chúng ta chuyển sang nội dung thứ ba:]

III-3. Làm thế nào thành công trong sự nghiệp?

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thưa các bạn! Quý vị cần hiểu rõ một chút, những người chủ xí nghiệp cùng doanh nghiệp thật sự thành công không phải là những người có trình độ cao nhất. Chúng ta phải suy nghĩ lại từ một góc độ khác, chủ xí nghiệp cảm thấy không tìm ra được nhân tài. Vì sao?

Xin hỏi chủ xí nghiệp cần đến nhân tài như thế nào? Vấn đề này không nhất định phải đi hỏi tiến sĩ, mà trong lòng mỗi một người đều có đáp án. Bởi vì cuộc đời chúng ta đã đi qua, cũng thấy được không ít người thành công, nhưng cũng không ít người thất bại.

[Cho nên bạn cứ thử làm chủ doanh nghiệp mà xem, bảo bây giờ có cần tiến sĩ, thạc sĩ không? Chắc chắn là lắt đầu. Mà chắc chắn bạn sẽ cần đến 4 tố chất để thành công trong công việc. Bạn sẽ tuyển người này cho mà xem.]

Thưa các bạn! Quý vị cảm thấy người thành công phải đầy đủ những tố chất gì? Có bạn nào nói ra nghe thử không? Các vị không nên mê tín, mà nhất định phải có học thì mới có đáp án.

1. Những tố chất dẫn đến thành công

Rất nhiều đáp án, nhưng khi người ta tâm bình lặng lại thì liền có được đáp án, tâm thanh tịnh sanh trí huệ. Quý vị cảm thấy tố chất thế nào mới có thể khiến được cuộc đời thành công?

(1) Thành thật

[Bài học quá lớn về cái doanh nghiệp nho nhỏ kia mà tôi nói. Thành thật. Bạn chọn người nhân viên, bạn chọn người giúp việc này, bạn chọn người công nhân, ai cũng sợ cái người ăn cắp, rồi đến ăn trộm. Dứt khoát cái tiêu chuẩn đây là loại.]

(2) Lòng trách nhiệm

[Lòng trách nhiệm giao cho một việc thì họ làm đến nơi đến chốn.]

(3) Khiêm tốn

(4) Tính nhẫn nại

Chúng ta có thể đưa ra một quyển sách về Tố Chất Thành Công rồi. Tôi không gặt quý vị, quý vị đến nhà sách phần nhiều đều là nói những lời này.

[Đấy ạ. Thành thật thì bạn nào cũng hiểu rồi.]

Lòng trách nhiệm thì bạn cũng hiểu rồi, chứ không phải giao một việc thì bạn chạy đi theo ời ời, bạn bảo là sao vẫn chưa làm cái này, sao vẫn chưa làm cái khác. Cứ như thế, chết!

Khiêm tốn, ví dụ bạn nói một câu, người ta cãi một câu, nhân viên cãi một câu. Thì nào bạn dám nhận nữa không? Chẳng dám nhận.

Và cuối cùng là nhân nại.]

Đã biết rồi, về sau bạn chọn những người đầy đủ tố chất như vậy mới là nhân tài thật sự.

[Đấy ạ, các bạn chủ doanh nghiệp các bạn lưu ý. Ngoài ra cũng chả riêng gì chủ doanh nghiệp, kể cả các cơ quan công chức cũng thế thôi. Bạn là lãnh đạo thì khi trước khi nhận người về thì bạn nên quán sát 4 cái nhân tố đấy.]

Rất nhiều phụ huynh cảm thấy thành thật là quan trọng, nhưng sau đó trong lòng lại nghĩ:

“Nếu như quá thành thật thì ngộ nhỡ bị người ngoài ức hiếp thì phải làm sao?” hoặc

“Nếu như quá khiêm tốn, bị người ta đè xuống thì phải làm sao?”, lòng tin này liền có sự dẫn đo.

[Trong Liễu Phàm Tứ Huán, Hòa thượng có giảng đến bốn điều không được làm:

- ✓ Thứ nhất: “Bất báng quốc chủ” là không được nói xấu lãnh đạo quốc gia.
- ✓ Thứ hai: “Bất tác quốc tặc” là không được làm giặc quốc gia,
- ✓ Thứ ba: “Bất lậu quốc thuế” là không được trốn thuế nhà nước và
- ✓ Cuối cùng thứ tư là: “Bất phạm quốc chế” là không được vi phạm luật pháp quốc gia.

Lại nói về “Bất lậu quốc thuế”: Hôm trước có một đồng học bán nhà được suýt soát 8 tỷ. Thế thì nếu như thành thật, “bất lậu quốc thuế” thì anh phải nộp ít nhất là 2% trên tổng doanh số bán, là 160 triệu. Thế thì bây giờ là cả một sự đấu tranh, bởi vì phần lớn người ta đều sẽ trí trá thôi,

người ta bán, ví dụ 8 tỷ người ta chỉ ghi vào đấy là 1 tỷ thôi. Thế, thế là cuối cùng 2% đấy chỉ có là, bao nhiêu ạ? 1 tỷ thì là 20 triệu. Thế nhưng mà cả một sự đấu tranh. Đấy bạn chưa rơi vào đấy, nhưng mà bạn rơi vào bắt đầu bạn sẽ cảm thấy cái sự đấu tranh nó lớn đến như thế nào. Sau khi đấu tranh rồi thì “dứt khoát 160 triệu là em xin nộp 160 triệu”, không thể khác được. Đây là sự thành thật, thành thật với nhà nước.

Chúng ta vẫn thường có tư tưởng gọi là sùng bái các nước phương Tây. Chúng ta chuyển sang mục hai:]

2. Phương Tây thì chọn nhân sự thế nào?

[Thứ nhất: Trước đây họ chỉ chọn “tài”, chứ không chú trọng đến “đức”]

Đấy ạ, vừa nói 4 cái tố chất, chúng ta chọn là gì? Thành thật. Gì nữa ạ? Có trách nhiệm, khiêm hạ, nhẫn nại. Vậy thì phương Tây họ chọn người như thế nào?

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Phương Tây quản lý qua mấy mươi năm, họ chú trọng ở quản lý phẩm chất. Phẩm chất là gì vậy? Phẩm chất sản phẩm, vật phẩm, cho nên cái gọi là “TQM” (“Total Quality Management”: Quản lý chất lượng toàn diện). Quản lý học mấy mươi năm qua đều là cường điệu, mà thực ra bản chất chỉ là: Ví dụ ngày nay ta muốn làm được một cái micro chẳng hạn, thì chỉ cần làm tốt cái micro, khiến nó có sức cạnh tranh mạnh, ta liền có thể gỏi cao đầu mà ngủ. Cho nên điểm chú trọng của họ là phải làm ra một món đồ cho tốt.

Rốt cuộc về sau đến gần 10 đến 20 năm thì bắt đầu phát sinh ra một số vấn đề. *[Đấy lúc đầu chỉ chú trọng ở quản lý phẩm chất.]*

Hậu quả: Ăn cắp, ăn trộm, biển thủ

Năm 1995, nước Anh có ngân hàng hơn hai trăm năm, tên là Ngân hàng Barings, có cơ nghiệp của hơn 200 năm, chỉ vì một nhân viên của Singapore lạm dụng công khoản, cơ nghiệp của hơn 200 năm này không có cánh mà bay, liền sụp đổ.

[Cho nên may lắm cái doanh nghiệp nhỏ nhỏ mà tôi nói chuyện vẫn còn đứng được, chứ còn nếu mà nợ nần mà nhiều thì là chết rồi đấy. Nhưng thôi, bắt đầu chúng ta sẽ từ đây mà xây dựng lại từ những viên gạch đầu tiên. Không nợ nần là tốt rồi. Thực ra cũng có nợ nhưng mà vừa rồi thì cũng trang trải được là sau cái chuyện bán nhà ấy, được một phần. Cho nên cái chọn lựa chúng ta phải rất thận trọng.]

Hành xử: Phương Tây hành xử vấn đề khi xảy ra thì làm thế nào - “Cắt bỏ”]

Các bạn! Tư duy của phương Tây khi xảy ra vấn đề thì thế nào? Nhanh chóng giải quyết. Đây gọi là “Đau đâu trị đó”.

Đau đâu trị đó có phải cũng là phương pháp tốt phải không? Không phải là phương pháp tốt. Cũng giống như sức khỏe hôm nay xấu đi, bị bệnh ung thư, có dễ xử lý không? Không dễ xử lý. Cho nên học vấn của Trung Quốc là không phải trị bệnh mà phòng lúc chưa bị bệnh *[gọi là phòng bệnh]*, khi chưa bị bệnh thì phải phòng ngừa.

Còn khoa học phương Tây tuy là kỹ thuật rất phát triển nhưng họ chuyên môn xử lý cái gì? Xử lý bệnh trạng!

Ví dụ nói: Ung thư bao tử thì lập tức cắt bỏ bao tử, gan thì cắt gan, cắt rồi có hết hay không? Ngay chỗ đó thì không sao, nhưng vài năm sau thì chỗ khác lại bị bệnh.

Ung thư bao tử, tế bào ung thư bạn không nên dùng tâm thù hận đối với nó, bởi vì có người muốn hại nó nên nó mới phát tác như vậy. Ai cung tế bào ung thư để nó hư đến như vậy?

Các bạn! Trên mỗi người đều có tế bào ung thư, chỉ vì quý vị quá cưng nó, nên nó mới phát tác lớn. Vì sức khỏe của chúng ta đã 10 năm, 15 năm, ta đã bỏ rơi nó rồi. Thật ra cái thân thể này nếu thật muốn hư cũng không phải dễ, vì nó rất là tinh mật, cho nên cắt bỏ ung thư, tuyệt nhiên không phải giải quyết vấn đề căn bản. Không chỉ không giải quyết được vấn đề căn bản, mà còn đồng thời sanh ra tác dụng phụ.

Rất nhiều người bị bệnh ung thư, sau khi họ đi trị liệu, ngày tháng sau đó đều sẽ rất là khó qua. Kỳ thật xử lý tế bào ung thư như vậy là gì?

Xin đưa ra một thí dụ: Cũng giống như bạn kéo một bao rác để ở trên mặt đất vậy, có rất nhiều gián đều chạy đến, quý vị rất tức giận, làm gì mà nhiều gián đến vậy? Lập tức bạn lấy thuốc diệt côn trùng ra phun cho chết hết. Vấn đề được giải quyết rồi. Tốt! Sau khi bạn rời đi, qua mười phút sau thì gián lại đến nữa.

[Cho nên trường hợp cắt bỏ ung thư, thầy Thái nói: Hôm nay cắt tưởng là được, một hai năm nữa lại phát sinh chỗ khác. Sau đấy lại cắt lại tưởng là được. Sau thì cuối cùng nó di căn. Đây, gián cũng thế.]

Tư duy của người hiện tại chính là giải quyết bệnh bằng cách cắt bỏ đi bệnh trạng. Người bạn trai này không tốt, đổi đi, người bạn gái này không tốt thì đổi luôn. Nhưng có giải quyết được vấn đề hay không? Không giải quyết được. Không phải người bạn trai không tốt, cũng không phải người bạn gái không tốt, mà là ai không tốt vậy? Chính mình không học qua bao dung, không học được thương yêu người khác.

[Đây là nói nhẹ bạn trai bạn gái nhé, nhiều khi chúng ta, người vợ này không tốt, người chồng này không tốt, bỏ đi.]

Mới đây, vào trung tuần tháng 9 năm 2019, Đài Truyền hình Việt Nam có đưa tin ở Việt Nam mỗi năm có trung bình 60.000 vụ ly hôn, (60.000 vụ ly hôn các bạn nhé) còn ở thành phố cứ 10 vụ kết hôn thì có 3 vụ ly hôn.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp :]

Cho nên nếu căn bản vấn đề không thể giải quyết thì có đổi thêm vài người nữa thì cũng không có ích gì. Cho nên giải quyết vấn đề phải giải quyết từ căn bản.

Năm 2001, tập đoàn An Long - xí nghiệp lớn thứ bảy toàn cầu, mỗi năm doanh thu ngàn ức mỹ kim. Nhưng do bởi hai chủ quản cao cấp lạm dụng công khoản của công ty, xí nghiệp lớn thứ bảy toàn cầu này cũng phải sập.

[Cho nên vấn đề căn bản ở đây là gì hả bạn? Là con người không được dạy đạo đức.]

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy,
Hành đúng từng câu chữ,
Nội hóa tâm cung kính,
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào bài học ngày mai. Xin cảm ơn!]
